

РЕШЕНИЕ

№ 16963

гр. София, 04.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в публично заседание на 20.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **872** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и следващите от АПК във връзка с чл. във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Л. Н. Г., чрез процесуален представител адв. К. П., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП с № 25-4332-005518 от 13.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди се, че е издадена при неизяснена фактическа обстановка. Оспорващият отрича да е извършил нарушението, във връзка с което е издадена. В тази насока твърди, че възприетата от органа фактическа обстановка не кореспондира с действителността. Претендира отмяна на заповедта и присъждане на разноски. В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован за откритото съдебно заседание, се явява лично и се представлява от адв. К. П., който поддържа жалбата и искането за отмяна на акта. Акцентира на пропуската на полицейския служител да изложи факти за това къде е, открита ли е регистрационната табела на МПС или не е открита. Счита, че контролният орган е следвало да заяви и причините, изложени от жалбоподателя по време на проверката за падането на табелата. В тази насока обобщава, че административният орган не е доказал по категоричен начин наличието на предпоставките за налагане на процесната принудителна административна мярка.

Ответникът - полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява, не се представлява. С писмото, придружаващо

административната преписка, прави възражение за прекомерност на претендираните от жалбоподателя разноски.

Административен съд – София-град, III отделение, 75 състав, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 20.10.2025 г. срещу Л. Н. Г. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 3889068 за това, че на същата дата, в [населено място], по [улица] с посока на движение от [улица] към [улица], управлява МПС – мотоциклет Сузуки ГСР 600, рег. [рег.номер на МПС], като при извършената проверка на [улица] установено, че водачът управлява мотоциклетът с регистрационна табела, която не е поставена на определеното за това място. В АУАН е вписано, че актът е съставен по данни на свидетелите очевидци – И. И. Т. и К. В. Д. - служители в СДВР, които заявили, че регистрационната табела е била под якето на водача. Констатирано е извършено нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП – управлява МПС, което регистрирано, но е без табела с регистрационен номер или не е поставена на определеното за това място. АУАН е подписан от съставилия го Е. Г. К. на длъжност командир отделение при СДВР, 01 РУ, свидетелите очевидци, както и нарушителя. Последният не е вписал възражения срещу констатациите от АУАН.

При тези описани в АУАН обстоятелства е издадена процесната ЗППАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ от ЗДвП, с която за извършеното от Л. Н. Г. нарушение е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства по делото, приобщените към административната преписка документи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а проверява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

При проверка материалната компетентност на издателя на оспорената заповед, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган с оглед изискванията на чл. 172, ал. 1 ЗДвП, съгласно която принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", и 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 81213-1632/02.12.2021 г. /л. 15/ министърът на вътрешните работи на основание чл. 165 от ЗДвП е определил да осъществяват контрол по ЗДвП следните основни структури на МВР: 1. Главна дирекция "Национална полиция"; 2. Главна дирекция "Гранична полиция"-в района на аерогарите; 3. Областните дирекции на МВР и Столична дирекция на вътрешните работи. От своя страна, на основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР, със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. /л. 14/, е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, буква „а“, т. 6 и т. 7 от ЗДвП, сред които по т. 1 – полицейските органи от отдел „Пътна полиция“ при СДВР. В такова качество е издадена и оспорената заповед, видно от приложената на л. 13 заповед № 513з-9572/13.09.2024 г. Следователно оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Процесната заповед е в изискуемата писмена форма, като съдържа фактически и правни основания за нейното издаване. В ЗППАМ словесно е описано извършеното от жалбоподателя нарушение – водачът управлява МПС, чиято регистрационна табела не е поставена на определеното за това място. Описаното неправомерно поведение представлява нарушение на чл. 175, ал. 1, т. 1 ЗДвП, а този състав на нарушението е в диспозицията на приложената от ответника ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП.

По материалната законосъобразност на акта:

Съгласно чл. 171, т. 1, б. "з", подб. „бб“ ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който извън случаите на букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8 от ЗДвП. При тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установено нарушение по някой от посочените текстове от ЗДвП. При прилагането на чл. 171, т. 1 б. "з" от ЗДвП, административният орган действа в условията на обвързана компетентност, която той следва да упражни, когато са налице уредените в закона материалноправни предпоставки. В настоящия казус по делото безспорно се установява, че жалбоподателят Л. Г. е управлявал МПС, на което не е била поставена табелата с регистрационния номер – нарушение, за което чл. 175, ал. 1, т. 1 ЗДвП предвижда наказание лишаване от право да се управлява МПС. При това положение административният орган е бил длъжен да наложи принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. "з") бб) от ЗДвП, което той и сторил.

Твърдението на жалбоподателя, че табелата е паднала случайно няма търсения от страната благоприятен ефект, доколкото не променя по своя резултат санкционираното със ЗППАМ поведение. Доводите в тази насока единствено потвърждават знанието на оспорващия, че управляваният от него мотоциклет е без регистрационна табела и въпреки това, той е предприел и продължил управлението на моторното превозно средство. Доказателство за това е и отразеното в АУАН по данни на очевидци, че регистрационната табела е била под якето на водача. Тези вписани в АУАН фактически обстоятелства не бяха опровергани от жалбоподателя. Изрично процесуалният му представител се отказа от събирането на гласни доказателства в тази насока. Тази негова позиция следва да бъде преценена при съобразяване на правилото на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, според което редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното.

Предвид изложеното съдът намира, че оспорената Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005518/13.11.2025 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, е законосъобразна. Жалбата против нея, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 АПК Административен съд София-град, 75 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. Н. Г. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „з“, подб. „бб“ ЗДвП с № 25-4332-005518/13.11.2025 г., издадена от

полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.
Същото да се съобщи на жалбоподателя с изпращане на препис по реда на чл. 137 АПК.

Съдия: